

Παραδείγματα

Λορέντζος Μαβίλης

Λήθη

Καλότυχοι οι νεκροί που λησμονάνε
την πίκρια της ζωής. Όντας βυθίσει
ο ήλιος και το σούρουπο ακλουθήσει,
μην τους κλαις, ο καημός σου όσος και να 'ναι.

Τέτοιαν ώρα οι ψυχές διψούν και πάνε
στης λησμονιάς την κρουσταλλένια βρύση·
μα βούρκος το νεράκι θα μαυρίσει,
α στάξει γι' αυτές δάκρυ όθε αγαπάνε.

Κι αν πιουν θολό νερό ξαναθυμούνται,
διαβαίνοντας λιβάδια από ασφοδίλι·
πόνους παλιούς, που μέσα τους κοιμούνται.

Α δε μπορείς παρά να κλαις το δείλι,
τους ζωντανούς τα μάτια σου ας θρηνήσουν:
θέλουν - μα δε βολεί να λησμονήσουν.

Μίλτος Σαχτούρης « Η αποκριά »

Μακριά σ' έν' άλλο κόσμο γίνηκε αυτή
η αποκριά
το γαιδουράκι γύριζε μες στους έρημους δρόμους
όπου δεν ανέπνεε κανείς
πεθαμένα παιδιά ανέβαιναν ολοένα στον ουρανό
κατέβαιναν μια στιγμή να πάρουν τους αετούς τους
που τους είχαν ξεχάσει

έπεφτε χιόνι
γυάλινος χαρτοπόλεμος
μάτωνε τις καρδιές
μια γυναίκα γονατισμένη
ανάστρεφε τα μάτια της σα νεκρή
μόνο περνούσαν φάλαγγες στρατιώτες εν δυο
εν δυο παγωμένα δόντια

Το βράδυ βγήκε το φεγγάρι
αποκριάτικο
γεμάτο μίσος
το δέσαν και το πέταξαν στη θάλασσα
μαχαιρωμένο
Μακριά σ' έν' άλλο κόσμο γίνηκε αυτή
η αποκριά.

Μάθε τὸν πόνο... (Ι. Γρυπάρης)

Μάθε τὸν πόνο τὸ γερὸ
βουβὸς στὰ δόντια σου ν' ἀλέθεις.
Χύνε τῆς λήθης τὸ νερὸ
μὲς στὸ τρελὸ κρασί τῆς μέθης.

Θὰ πάει κι αὐτὸ μίαν ὁμορφιά
καὶ πρὶν νὰ γύρει ἀκόμα ὁ χρόνος,
ἔχει ὁ Θεός, τὰ ἐφτὰ καρφιὰ
θὲ νὰ μᾶς βάλει ὁ νέος πόνος.

Ὅριζε, μοῖρα τῶν μοιρῶ,
ἐσὺ ποὺ γνέθεις καὶ ξεγνέθεις,
Χύνε τῆς λήθης τὸ νερὸ
μὲς στὸ τρελὸ κρασί τῆς μέθης.

Βενζίνη (Ν. Εγγονόπουλος)

Μέσα στο δάσος
εκεί όπου ανάμεσα απ' τα πυκνά κλαργιά
φτάνει λίγο φως
απ' τον βαρὺ ουρανό
κοντὰ στο χῶμα
που το σκεπάζει
παχύ στρώμα
σάπια φύλλα
σε μια κλάρα χαμηλή
κάθεται ἓνα
π ο υ λ ί

ἓνα πουλί
πολύ
περίεργο:
σα μαδημένο
σα σκεφτικό

έ ν α π α λ ι ό π ο υ λ ί

τι να σκέπτεται ἀραγες
αὐτό το πουλί
το παλιό
στο σκοτάδι;